ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Η τρομοκρατική επίθεση των ακραίων ισλαμιστών στην εφημερίδα Σαρλί Εμπντό, η οποία προκάλεσε σοκ στους λαούς, ενέτεινε το κλίμα ισλαμοφοβίας και διώξεων εναντίον των Αράβων που συνειδητά καλλιεργούσαν οι κυβερνήσεις προς διευκόλυνση των επεκτατικών τους σχεδίων στη Μέση Ανατολή.

του **Άρη Χατζηστεφάνου**

Μια περίοδος φρίκης αλλά και υποκρισίας ξεκινά από αυτή την εβδομάδα μετά την τρομοκρατική επίθεση στο περιοδικό Σαρλί Εμπντό που οδήγησε στο θάνατο 17 ανθρώπων και των φερόμενων ως δραστών και των συνεργατών τους. Μια παλαιότερη φράση του περιοδικού, που έλεγε «είναι δύσκολο να σε αγαπούν οι μαλάκες», η οποία δικαίως αποδόθηκε από το περιοδικό Εξπρές και στον Αντ. Σαμαρά, συνοψίζει ίσως με τον καλύτερο τρόπο όσα επακολούθησαν. Προτού ακόμη ταφούν τα πτώματα των αθώων θυμάτων ξεκίνησε μια διεθνής εκστρατεία ισλαμοφοβίας με απώτερο στόχο να δικαιολογηθούν νέες επεμβάσεις δυτικών δυνάμεων σε ολόκληρο τον αραβικό και ισλαμικό κόσμο. Όποιος τολμούσε να αποδώσει ευθύνες και στο γαλλικό κράτος, για τη συνειδητή και σταθερή ενίσχυση τζιχαντιστών την τελευταία δεκαετία, γινόταν αυτομάτως θύμα λυσσαλέων επιθέσεων από ορδές «φιλελεύθερων» σχολιαστών. Η γαλλική κυβέρνηση οχυρώθηκε πίσω από τις σπαρακτικές εικόνες των θυμάτων επιχειρώντας να αποκρύψει ότι έστελνε βαρύ οπλισμό σε ομάδες ακραίων ισλαμιστών στη Λιβύη και τη Συρία και πως στη συνέχεια χρησιμοποιούσε σαν δικαιολογία την ανάπτυξη του τζιχαντισμού για να αυξήσει τη στρατιωτική της παρουσία στην ευρύτερη Μέση Ανατολή.

Μόλις πριν από μερικούς μήνες η γαλλική εφημερίδα Μοντ αλλά και ο ίδιος ο πρόεδρος Φρ. Ολάντ αποκάλυψαν ότι ειδικές δυνάμεις της Γαλλίας προωθούσαν οπλισμό σε ισλαμιστές μαχητές του Ελεύθερου Συριακού Στρατού (FSA) ήδη από τον Απρίλιο του 2013. Τα γαλλικά μέσα ενημέρωσης μάλιστα παρουσίαζαν σειρά ρεπορτάζ από αντάρτες του FSA οι οποίοι πέρασαν με τον οπλισμό τους σε παρακλάδια της Αλ Κάιντα αλλά και στις τάξεις του Ισλαμικού Κράτους.

Παρότι την ευθύνη της επίθεσης ανέλαβε τελικά ένα τμήμα της Αλ Κάιντα από την Υεμένη, παραμένει γεγονός πως η γαλλική κυβέρνηση έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην ενίσχυση τζιχαντιστών σε μια περιοχή η οποία ξεκινά από τη Βόρεια Αφρική και φτάνει μέχρι την καρδιά της Μέσης Ανατολής.

Χάρη πάντως και στη βοήθεια των διεθνών μέσων ενημέρωσης, το Παρίσι κατάφερε να αποσιωπήσει το γεγονός ότι τα τελευταία πενήντα χρόνια αποτελεί το πιο φιλοπόλεμο κράτος στην Ευρώπη, έχοντας πραγματοποιήσει περίπου 40 στρατιωτικές επιχειρήσεις κυρίως στην Αφρική αλλά και σε περιοχές της Μέσης Ανατολής. «Είναι δύσκολο να βρεις μια χρονιά από το 1960 μέχρι σήμερα στην οποία οι γαλλικές ένοπλες δυνάμεις να μην επιχειρούσαν σε κάποια χώρα της Αφρικής» έγραφε πριν από μερικά χρόνια το γερμανικό περιοδικό Σπίγκελ – εκφράζοντας την αγανάκτηση του Βερολίνου στην πρόθεση της Γαλλίας να λειτουργεί σαν βασικό στρατιωτικό σκέλος ολόκληρης της ΕΕ.

Ειδικά την τελευταία δεκαετία η Γαλλία κλιμάκωσε τις επιχειρήσεις σε περιοχές της Μαύρης Ηπείρου διεκδικώντας μεγαλύτερη πρόσβαση σε πλουτοπαραγωγικές πηγές και κυρίως σε κοιτάσματα ουρανίου, από τα οποία εξαρτάται άμεσα η παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας από πυρηνικούς σταθμούς. Λειτουργώντας συχνά σαν εφεδρεία του Πενταγώνου, το Παρίσι κινείται όλο και πιο επιθετικά, για να περιορίσει και την κινεζική οικονομική διείσδυση στην Αφρική, η οποία επεκτείνεται πλέον και σε γαλλικές πρώην αποικίες.

Όπως εξηγούσε ο Ζιλμπέρ Ασκάρ, καθηγητής Διεθνών Σχέσεων στη σχολή ΣΟΑΣ του πανεπιστημίου του Λονδίνου, η πολιτική αυτή των δυτικών δυνάμεων πυροδοτεί έναν «πόλεμο βαρβαροτήτων». Η βαρβαρότητα, εξηγούσε ο ίδιος, είναι σαφώς μεγαλύτερης κλίμακας στο δυτικό στρατόπεδο αλλά παραμένει βαρβαρότητα και από την πλευρά των τζιχαντιστών – τους οποίους ο Ουμπέρτο Έκο πολύ σωστά συνέκρινε με τους ναζιστές.

Εξίσου υποκριτική ήταν όμως η στάση αρκετών δυτικών δυνάμεων και στο ζήτημα της ελευθερίας του Τύπου, την οποία υποτίθεται ότι προασπίζεται ο δυτικός πολιτισμός απέναντι στη «βαρβαρότητα του Ισλάμ». Χώρες όπως οι ΗΠΑ, που βομβάρδιζαν τηλεοπτικούς σταθμούς, εκτελούσαν ευρωπαίους δημοσιογράφους στο Ιράκ και διώκουν ανθρώπους όπως ο Εντ. Σνόουντεν και ο Τζ. Ασάνζ, αλλά και το Ισραήλ (το κράτος που σκότωσε τους περισσότερους δημοσιογράφους το 2014), εμφανίστηκαν τιμητές της ελευθεροτυπίας. Μαζί τους, σαν κολαούζος, και η μνημονιακή Ελλάδα, η οποία κατρακύλησε 50 θέσεις στην κατάταξη των Ρεπόρτερ Χωρίς Σύνορα και βρέθηκε πιο χαμηλά και από δικτατορίες του Περσικού Κόλπου.

Προτού ηχήσουν όμως οι σάλπιγγες της νέας ευρωπαϊκής και αμερικανικής σταυροφορίας στον αραβικό και ισλαμικό κόσμο, οι επιπτώσεις της ισλαμοφοβίας έγιναν ήδη αισθητές σε γαλλικό έδαφος. Ακροδεξιοί πραγματοποίησαν δεκάδες επιθέσεις σε μουσουλμανικά τεμένη με εκρηκτικούς μηχανισμούς, χειροβομβίδες και πυροβόλα όπλα. Οι «πολιτισμένοι δυτικοί» γέμισαν ολόκληρες περιοχές με το σύνθημα «Θάνατος στους Άραβες», ενώ στην Κορσική

κρέμασαν τα εντόσθια από ένα αγριογούρουνο στην είσοδο ενός μουσουλμανικού τόπου λατρείας. Δεκάδες παιδιά με γαλλική υπηκοότητα αλλά αραβική καταγωγή έπεσαν θύματα επιθέσεων από συμμαθητές τους, ενώ άγνωστοι γάζωσαν το παρκαρισμένο αυτοκίνητο μιας οικογένειας στο Καρόμπ, χωρίς ευτυχώς να υπάρξουν θύματα.

Σε πολιτικό επίπεδο η «τζιχαντιστική» προσέγγιση στις εξελίξεις εκφράστηκε με την απόφαση του προέδρου Φρανσουά Ολάντ να προσκαλέσει στο μέγαρο των Ηλισίων την αρχηγό του νεοφασιστικού Εθνικού Μετώπου Μαρίν Λεπέν για να συζητήσουν τις εξελίξεις. Εξερχόμενη του μεγάρου η Λεπέν δήλωσε ότι έλαβε διαβεβαιώσεις για την έναρξη «εθνικού διαλόγου» απέναντι στην απειλή του ισλαμικού φονταμενταλισμού. Η ίδια σε δηλώσεις της επανέλαβε την πάγια θέση της για τη διενέργεια δημοψηφίσματος με ζητούμενο την επιστροφή της θανατικής ποινής.

Αξίζει πάντως να σημειωθεί ότι ακόμη και οι πιο ακραία φιλοφασιστικές δυνάμεις της Γαλλίας στις δημόσιες τοποθετήσεις τους αναφέρονται μόνο στο εξτρεμιστικό Ισλάμ. Σε αντίθεση δηλαδή με τον έλληνα πρωθυπουργό, ο οποίος επιχείρησε εμμέσως να συνδέσει το σύνολο των παράτυπων μεταναστών και των προσφύγων με την τρομοκρατία. Ίσως γιατί, όπως θα μπορούσαν να είχαν γράψει και οι συντάκτες του Σαρλί Εμπντό στη Γαλλία... έχει και η μαλακία τα όρια της.

Πηγή:prin